

РЕШЕНИЕ

№ 11036

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1251** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.
Образувано е по касационна жалба на „СИМАО-РТ“ ЕООД срещу решение № 4323/29.11.2025 г.,
постановено по АНД № 20251110208713/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 12 състав, с
което е потвърдено Наказателно постановление № 810764-F793365/28.01.2025 г., издадено от
началник на отдел „Оперативни дейности“ – С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД
„Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което на дружеството е наложена имуществена санкция
на основание чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в размер на 24 502,63 лв. за нарушение на чл. 127и, ал. 1 от
ДОПК. В касационната жалба се поддържа, че решението е недопустимо, евентуално неправилно.
Навеждат се доводи, че районният съд не се е произнесъл по действителния предмет на спора,
тъй като наказателното постановление е за нарушение на чл. 127и, ал. 1 ДОПК, а в мотивите на
решението е обсъждана хипотезата на чл. 127и, ал. 3 ДОПК. Поддържа се още, че описаната в
наказателното постановление фактическа обстановка не съответства на действителността, тъй
като УНП е било подадено, че липсва ясно описание на изпълнителното деяние, че е била налице
обективна невъзможност за по-ранно подаване на данните, както и че е налице произнасяне на
АССГ по повод наложените обезпечителни мерки при същите фактически данни. Претендират се
разноски.

Ответникът по касационната жалба - началник на отдел „Оперативни дейности“ – С., Дирекция
„Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, чрез процесуален
представител оспорва същата и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е основателна. За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното: при проверка, осъществена от служители на НАП, е установено, че на 11.10.2024 г. в склад на дружеството в [населено място] е доставена стока – „Обикновени орехи: без черупки“, с изпращач CORAL NUTS I.K.E, превозена с конкретно посочено моторно превозно средство и ремарке, придружена с фактура № SM0710/1 от 07.10.2024 г. на стойност 31 320 евро, с легова равностойност 61 256,60 лв. Съдът е приел още, че към момента на влизане на превозното средство на територията на Република България – 09.10.2024 г. в 18:10 ч. – са липсвали предварително декларираните данни /УНП/ за извършения превоз на стока с висок фискален риск. Въз основа на тези констатации е бил съставен АУАН, а впоследствие е издадено наказателното постановление.

При така установената фактическа обстановка районният съд е обосновал извод, че административното нарушение е извършено, че наказанието е наложено в предвидения от закона фиксиран размер и че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН. Едновременно с това в мотивите си съдът е приел, че е установено нарушение на чл. 127и, ал. 3 ДОПК и е възпроизвел съдържанието именно на тази разпоредба, въпреки че наказателното постановление е издадено за нарушение на чл. 127и, ал. 1 ДОПК.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението е неправилно. Постановено е при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващо се в неясни и вътрешно противоречиви мотиви, които не позволяват да бъде извършена надлежна касационна проверка за правилност. Предмет на съдебния контрол пред районния съд е било наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 127и, ал. 1 ДОПК. Това е изрично посочено както в самото наказателно постановление, така и в уводната част и диспозитива на въззивното решение. Фактическите установявания на районния съд също съответстват именно на хипотезата на чл. 127и, ал. 1 ДОПК – превоз на стока с висок фискален риск, започващ от територията на друга държава членка на Европейския съюз и завършващ на територията на страната, при който релевантният момент за предварително деклариране на данните е до влизане на транспортното средство на територията на страната. В същото време, в същинската част на мотивите, при излагане на правните доводи, въззивният съд е приел, че в хода на съдебното производство се е установило извършването на нарушение по чл. 127и, ал. 3 ДОПК, след което е възпроизвел и съдържанието именно на тази разпоредба. Ал. 3 урежда различна фактическа хипотеза – превоз на стока с висок фискален риск, който започва и завършва на територията на страната. Следователно мотивите на решението са изградени едновременно върху факти, съответстващи на ал. 1, и върху правна норма, неприложима към така възприетата фактическа обстановка. Вярно е, че само по себе си неточното посочване на една правна норма в отделен пасаж от мотивите не винаги води до неправилност на решението. В случая обаче не се касае за единична техническа неточност, която да може да бъде пренебрегната като очевидна грешка в изложението. Посочването на чл. 127и, ал. 3 ДОПК е съчетано с липса на същинско обсъждане на конкретните елементи от фактическия състав на нарушението по чл. 127и, ал. 1 ДОПК. По този въпрос районният съд е изложил единствено общото заключение, че нарушението е извършено, без да анализира последователно и ясно релевантните възражения на жалбоподателя именно спрямо състава на ал. 1 – в частност относно предварителното деклариране на данни до влизане на транспортното средство в страната, подаденото УНП, времевата последователност на

релевантните действия и твърдяната обективна невъзможност за по-ранно подаване на данните. При това положение не може да се приеме, че е налице надлежно формирана правораздавателна воля по действителния предмет на спора. Касационната инстанция не следва да замества изцяло въззивния съд и да извършва за първи път пълната преценка по съществото на административнонаказателното обвинение. Липсата на ясни и непротиворечиви мотиви по приложимата материалноправна норма представлява съществено процесуално нарушение, което налага отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд.

При новото разглеждане съдът следва да обсъди всички релевантни възражения на жалбоподателя по отношение на състава на чл. 127и, ал. 1 ДОПК, включително относно значението на подаденото УНП, твърдяната обективна невъзможност за своевременно деклариране, отражението на постановеното определение на АССГ по повод обезпечителните мерки, както и доводите относно приложението на чл. 28 ЗАНН и пропорционалността на санкцията.

С оглед изхода на спора следва да се отмени и произнасянето по разноските, като по тях се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XXIV-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 4323/29.11.2025 г., постановено по АНД № 20251110208713/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 12 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.